

Tot passa per Omella

Dm, 3/03/2020 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que ho digui així. A partir d'avui tot passa pel cardenal **Joan Josep Omella**. Aviat farà sis anys que està assegut a la taula on es nomenen els bisbes, cinc que és a Barcelona, quatre que va ser nomenat cardenal, i [ara](#), el president de la Conferència Episcopal Espanyola. Amb 74 anys a punt de complir, això li dona molt probablement quatre anys més de mandat a Barcelona.

Quan el 2013 **Francesc** va ser escollit papa no tenia a l'episcopat espanyol gaire cantera que combregués amb la seva proposta pastoral i eclesial. Bisbes que poguessin entendre l'*Evangelii Gaudium* més enllà d'utilitzar unes cites recurrents sense saber com omplir-les de contingut. **Osoro** i Omella eren dels pocs que tenien aquest tarannà. I, puig que parlava català i que no aixecava temors entre els qui veien una Església a Catalunya massa condescendent amb la deriva sobiranista, el bisbe de Logronyo va ser nomenat arquebisbe de Barcelona.

En sis anys el panorama no ha canviat gaire i no hi havia excessius candidats a la presidència de la Conferència Episcopal Espanyola que no significuessin tornar a les trinxeres. Per això, de manera inaudita s'ha escollit un president a un any de la seva jubilació canònica i per primera vegada un bisbe de Catalunya.

Des d'una perspectiva global, el més rellevant de l'elecció d'Omella, per una ampla majoria, és que l'Església a Espanya no es desvia del camí que marca el papa Francesc. No hi ha hagut prou majoria per un canvi de rumb. Els qui ho esperaven han tret tota l'artilleria que tenien al seu abast per intentar-ho. Primer, presentant Omella com una concessió a un govern socialmarxista i amb connivència amb l'independentisme. I, després, amb una campanya de desprestigi personal impulsada per l'integrisme digital. El to tan dur d'aquesta [campanya](#) que volia dictar des de fora què havien de fer els bisbes, han fet inclinar definitivament els bisbes que podien dubtar cap a una postura una mica més conservadora. No volguis dictar mai a un bisbe què ha de fer a través dels mitjans de comunicació.

Les paraules i l'actitud del cardenal Omella en el primer [contacte](#) amb els periodistes ho diuen tot: diàleg, col·laboració, alegria, ponts... Termes que s'oposen a la confrontació o la trinxera que ha marcat durant dècades les cúpules episcopals espanyoles i les seves terminals mediàtiques.

Des d'una perspectiva local, no és anecdòtic que un successor de Sant Pacià sigui escollit president de l'episcopat espanyol. La trajectòria, formació i pensament d'Omella és el d'un bisbe aragonès (i amb caràcter molt aragonès). Però el temps a Catalunya li ha permès veure i comprendre que no tot és com dibuixa des de les portades de la premsa de Madrid. Els periodistes que l'hem seguit des d'aquí ho hem pogut comprovar. No comparteix els postulats del [sobiranisme](#) i voldria que l'Església catalana es posés en aquest tema més de perfil. Però sobretot el que no comparteix és la [confrontació](#), vingui d'on vingui. I veu que tothom té les seves raons. **Blázquez**, com a president de la Conferència Episcopal, i Osoro des de Madrid ja van avalar aquesta línia. Ara estarà avalada en primera persona per Omella. La única pega serà que no se'n ressenteixi el govern a Barcelona, però també és veritat que té un bons bisbes auxiliars de qui refiar-se i delegar a ells el dia a dia.

Un peu a Barcelona, un peu a Roma, i ara un peu a Madrid. I amb quatre anys per davant en els que tot passarà per Omella.